

Ленда Дмитро Сергійович,
Британець

Зі спогадів сестри
Юлії

Діма. Дімончик. Дімих... Найдорожча та найрідніша людина у моєму житті. 01.02.2023 року часинка мого серця померла разом з моїм молодшим братом. Найвеселишою, найдобришою, найпозитивнішою людиною, але дуже впертою, серед мого оточення тоді і шукати. Ця впертість привела 26-річного хлопця, який тільки закінчив магістратуру, до лав ЗСУ. Довго змовляли, благами змішати своє рішення, але не змогли. Лішов і, на маму, повернувся на щиті. Лішов захищати свою родину та своє майбутнє.

Дистантство у нас з Дмитром було складним, але саме це труднощі зробили нас такими, які ми є. Брат маленьким був як маленький м'ячик. Постійно стридав, бігав, ходив на голові, заробив собі купу іграшок. Висшедали ми з ним доволі кумедно. Мама з нас одна, а батьки різні. Чобідиємо ми до шкоти, я - зростаючим татом і мій Дімончик-160ш. Хот і кумедні, але завжди поруч, все на двох: і радість, і проблеми.

У школі Дмитро вчився добре, любив англійську мову і доволі непогано мав володіти, саме тому мріяв поїхати працювати до Канади. Розумів математику та фізику, і тому за фахом став будівельником, хоча мені довелося його вмовляти обрати саме цю професію, бо, як і всі 17-річні, амбітний, він хотів вступати до театального.

Але все як актором він мав змогу бути на нашому сільському селі "Дельні Канони". І був не просто актором, а головним. Він чав майстерно, смішно та дуже талановито.

Коли поїхав до Харкова навчатись, одразу поїхав працювати. Робив однокурсником у коледжі кривень, потім працював у ресторани. Через два тижні після загибелі Дмитра до нас приїжджали його колеги з Харкова, ми ходили з ними на його могилу, потім пили чай і вони розповідали, якою гарною людиною був мій брат. Потім наїснали мені світлини: на кожен він був усміянений.

Дмитро мав друзів. Я знаю небагатьох з них, та тих, яких знаю, були справжніми. І досі, через півтора року по його загибелі, коли приходимо до брата, баку, що був милою, бо поклав на палітках дві цигарки. Одного разу зустрів Стаса з квітами і опущеними очима. І щоразу, коли їду до Дмитра на кладовище, і киша крамілею плачу і змилю на брата. А змаю за те, що змушив молодих людей ходити до нього на могилу.

Там, я знаю, коли почалася війна, Дмитро був у Харкові. Саме він зателефонував мені і сказав: "Юлію, почалася війна!". На другий день ми вийшли його приїхати до дому. Приїхав він з одними мотобусом, без рюкзаків, бо сподівався незабаром повернутися у свій куртопикеток, на свою роботу. Але тільки через півроку він забрав свої речі та був щасливий, що зміг це зробити. Тепер ці речі лежать у шафі на його помешках, телефон лежить на столі стовп поруч з нагородою "За мужність", яку ми отримали після його загибелі. Я витираю пил з його телефону, періодично головою рахуюнок і телефоном переконавшись, що номер не обслуговується.

Дуже вдячна їй, Богу за те, що мала такого брата. Брата, який став хрещеним моєму швакрузу пап'ютичку, коли приходимо на кладовище. І сьогодні я мушу захищатися жити вдома, мати змогу ходити до брата 7 місяця щомісяця, і щоб ця війна нарешті скінчилася і ми перемогли, щоб смерть мого брата не була даремною.

Одного разу в університеті Дієшиє м'язвице назвали з помилкою «ЛЕНДА», але дівчинка не помилилася, бо для нас він і справді легенда - наш Ленда Дмитро Сергійович.

